

R...o.

Allegro.

Dise.

(Af Rishmanden i Smyrna.)

Annie.

I Dag igjen mig Lykken Dorval giver,
 Han faaer sin Ven af sammes Haand.
 Saa Tyrken selv vor Broder bliver
 Naar Dyden knytter Venfæls Baand.
 Hvo gjorde vel ic.

Zassan.

Eafnemlighed hvert Folk paa Jorden kiender,
 Den er endog Barbarers Dyd.
 At den i dette Bryst og brænder,
 Er Hassans Stolthed Noes og Fryd.
 Hvo gjorde vel ic.

Zaide.

Bed Hassans Bryst at leve som hans Mage
 Og den, som gav mig ham igjen,
 At stienke sit Klenod tilbage,
 Hvad jordist Wellyst ligner den?
 Hvo gjorde vel ic.

Chor.

I ere jo dog Grene af een Stamme,
 Een Slægt, eet Blod. O Mennesker!
 Hver Broders Vel og Gavn at ramme
 Naturens egen Fordring er.
 Hvo gjorde vel ic.

Andantino.

Jeg var i min U = styldighed; de sex = ten Aar jeg end = te; og
 Mark og Skov og Blomster = bed var al den Ting, jeg kiend = te.

Schütz.

Jeg var i min Ustyldighed;
 De sexten Aar jeg endte;
 Og Mark og Skov og Blomsterbed
 Var al den Ting, jeg kiendte.

Da kom en ung, en fremmed Mand;
 Jeg ham vist ikke kaldte;
 Hvor jeg blev underlig, da han
 Til mig om Elskov talte!

Hans Haar om Halsen slagred' hen,
 Var skönt og langt tillige;
 Og Halsen, — o hvor smuk var den!
 Det kan jeg aldrig sige.

Og i hans Die saae jeg tidt
 En ventlig Bøn og Klage;
 Hvor var hans Die klart og blidt!
 Jeg har ei seet dets Mage.

Hans Ansigt var som Mælk og Blod;
 Jeg aldrig saae dets Lige;
 Han talte godt, men jeg forstod
 Et hvad han vilde sige.

Han fulgte stedse efter mig,
 Og sukede, — den Arme!
 Min Haand han trykte inderlig,
 Og kyste den med Varme.

Eengang, med ventlig Emil og Røst,
 Jeg spurgte: hvad han vilde?
 Da trykte han mig til sit Bryst;
 Jeg saae hans Taarer trille.

Jeg blev ei vred paa ham, og dog
 Har ingen før mig kryftet,
 Og begge mine Dine slog
 Jeg lige ned paa Brystet.

Jeg lod mig ikke mærke med
 Den allermindste Klage;
 Slet ikke, — og han stoi affted;
 Sid han dog kom tilbage!

Riber, efter Claudius.